

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/860/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223591
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112223591.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporkyni: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 06. 05. 2014 č. k. 10C/121/2012-141, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v spojených veciach pod sp. zn. 10C/121/2012 (10C/122/2012, 10C/123/2012, 10C/124/2012, 10C/125/2012, 10C/126/2012, 10C/127/2012, 10C/128/2012) po ich spojení zamietol v celom rozsahu. Podanými návrhmi sa navrhovateľ domáhal proti odporkyni nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v konkrétnych exekučných veciach pod sp. zn. 1Er/1611/2010, 2Er/1607/2011, 4Er/2037/2010, 2Er/2163/2010, 4Er/1779/2010, 1Er/813/2010, 1Er/1614/2011, 6Er/566/2010 v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spôsobenej nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučných konaniach z dôvodu, že exekučný súd nevydal na žiadosť súdneho exekútora rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v jeho prospech v zákonom určenej lehote. Ako vyplýva z dôvodov rozhodnutia okresného súdu, tieto návrhy navrhovateľa v spojených veciach zamietol z dôvodu, že nezistil nesprávny postup exekučného súdu v exekučných konaniach, od ktorých navrhovateľ odvodzuje nesprávny úradný postup, pretože vo všetkých veciach bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, pričom súd vychádzal z toho, že v rámci exekučného konania bol exekučný súd oprávnený skúmať zákonnosť exekučného titulu, v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, teda aj pred samotným vydaním poverenia. V rámci rozhodovania teda okresný súd realizoval len svoje oprávnenie vyplývajúce z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to oprávnenie posúdiť, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Ak teda skúmal tak formálnu, ako aj materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu a dospel k záveru, že nie je možné na základe neho viesť exekúciu a žiadosť o udelenie poverenia zamietol, nekonal okresný súd v rozpore so zákonom a nedopustil sa teda nesprávneho úradného postupu. V takomto prípade nebola pri vydaní rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia určená lehota na vydanie rozhodnutia. Nezistil teda podmienky pre nesprávny úradný postup podľa ustanovenia § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., a teda pre vyhovieť návrhu navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., nakoľko sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. V tejto súvislosti namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a priložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Podotkol tiež, že okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že u navrhovateľa a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno zákonného sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia iných krajských súdov, ktoré vylučovali sudcov príslušného súdu, aj keď nerozhodovali v exekučnej veci z pojednávania a rozhodovania. Ďalej v podanom odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom a na nestrannom súde. Navrhovateľ nemal ani možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal teda možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Keďže navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho konania bola podľa uvedených argumentov navrhovateľa porušená vo viacerých smeroch. Navrhovateľ v odvolaní taktiež poukazoval na to, že pokiaľ sa žalovaný nevyjadril, resp. nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k podanému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p. Taktiež si nesplnil svoju poučovaciu povinnosť podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie veci.

Vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa zo strany odporkyne podané nebolo.

Na základe podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a tento čiastočne v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením zo dňa 09. 11. 2013 č. k. 10C/121/2012-63 Okresný súd Banská Bystrica spojil na spoločné konanie pod touto spisovou značkou veci tohto súdu sp. zn. 10C/122/2012, 10C/123/2012, 10C/124/2012, 10C/125/2012, 10C/126/2012, 10C/127/2012, 10C/128/2012

Pokiaľ sa týka všetkých spojených vecí pod sp. zn. 10C/121/2012, tak exekučné spisy dotýkajúce sa návrhov na začatie konania uplatnených pod týmito spisovými značkami boli do konania pripojené. Na základe podaného odvolania zo strany navrhovateľa tak mohol krajský súd preskúmať správnosť rozhodnutia okresného súdu dotýkajúceho sa týchto vecí.

V zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Je tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odseku 2 až 7 § 213 O. s. p.

Po preskúmaní veci krajský súd nezistil, že by boli splnené dôvody na procesný postup podľa § 213 ods. 3 až 5 O. s. p. teda na opakovanie dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa alebo doplnenie dokazovania. Krajský súd preto pri rozhodovaní, ktoré sa dotýkalo vyššie uvedených spojených vecí, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa.

V zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po preskúmaní veci a na základe podaného odvolania navrhovateľa dospel krajský súd k záveru, že okresný súd v daných spojených veciach v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav pre svoje rozhodnutie, vykonané dokazovanie vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. S dôvodmi rozhodnutia okresného súdu sa krajský súd stotožňuje a na tieto poukazuje.

Odvolačí súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa v dôvodoch svojho rozhodnutia dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal s preskúmaním právneho základu ako aj dôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľa, preto ak tento v podanom odvolaní namietal vnútornú rozpornosť a nedostatočnosť zdôvodnenia úvah okresného súdu obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, tak tieto námietky nepovažoval krajský súd za opodstatnené.

Krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods.1 až 5 a § 17 ods. 1, 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a neosvedčil právny základ a dôvodnosť uplatneného nároku, a to tak s ohľadom nároku na náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy.

Z dôvodov rozsudku okresného súdu na strane 2, 3, 4 sa okresný súd podrobne zaoberá zisteniami z exekučných spisov, pričom len zo spisov sp. zn. 4Er/1779/2010 a 1Er/1614/2011 vyplýva, že bola zistená dlhšia lehota, v ktorej bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá. V obidvoch veciach bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Súd si pritom doplňoval podklady, aby mohol posúdiť, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady v nich pre vedenie exekúcie. Aj keď lehota pre vydanie rozhodnutia, ktorým zamietol žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nebola určená, tak súd vydal rozhodnutie v lehote, ktorú nemožno považovať za prietah v konaní, keďže musel posudzovať splnenie predpokladov pre vedenie exekúcie.

Za nedôvodné považuje krajský súd argumenty navrhovateľa obsiahnuté v podanom odvolaní a spochybňujúce procesný postup súdu, v dôsledku ktorého malo byť údajne navrhovateľovi odňaté právo konať pred súdom. Navrhovateľ v odvolaní tvrdí, že napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd v rozpore so zákonom konal podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti navrhovateľa. Súd podľa tvrdenia navrhovateľa ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že navrhovateľ podal okresnému súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu so samou sťažnosťou proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, vedeného pod sp. zn. 2NcC/30/2012. Dôvodom návrhu na zrušenie pojednávania okresného súdu bolo, že vo veci nekonal nestranný sudca ako aj súd. Ako vyplýva z dôvodov rozhodnutia okresného súdu, uvedenou okolnosťou sa však okresný súd zaoberal a uvedený dôvod nepovažoval za dôvod na zrušenie pojednávania, keďže dospel k záveru, že nie je daný ani dôvod na prerušenie konania v danej veci. Bol totiž toho názoru, že v otázke námietky zaujatosti sudcov Okresného súdu Banská Bystrica už rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici. Rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici boli vylúčení z pojednávania a rozhodnutia len sudcovia, ktorí konali v exekučnej veci, od ktorej navrhovateľ odvodzuje nesprávny úradný postup. Takýto záver súdu prvého stupňa považuje za správny aj krajský súd, a pokiaľ preto nevyhovel návrhu na prerušenie konania a taktiež návrhu na zrušenie pojednávania, považoval aj krajský súd procesný postup súdu prvého stupňa za správny. Súd prvého stupňa mohol preto postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p.

Krajský súd je tiež toho názoru, že okresný súd mohol v merite veci rozhodnúť aj pred tým, ako rozhodnutie, ktorým okresný súd nevyhovel návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, nadobudlo právoplatnosť. Na základe podaného odvolania zo strany navrhovateľa proti rozhodnutiu vo veci samej, ktoré obsahovalo aj výrok majúci povahu uznesenia, ktorým nevyhovel návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, totiž posudzoval dôvodnosť a správnosť týchto rozhodnutí komplexne odvolací súd, ktorý nezistil procesné pochybenie okresného súdu, teda takú vadu konania, ktorá by bola

prekážkou toho, aby nebolo možné rozhodnúť vo veci samej. Sám sa tým zbavil možnosti zúčastniť sa pojednávania, ak predpokladal, že jeho návrhom bude vyhovené a tento predpoklad sa nenaplnil.

Z podaného odvolania navrhovateľa ďalej vyplýva, že ním namietal to, že okresný súd sa nevyporiadal s jeho žiadosťou, aby na pojednávaní bol osobne účastný právny zástupca navrhovateľa. V tejto otázke krajský súd uvádza, že v podaní navrhovateľa a aj v samotnom odvolaní proti rozsudku okresného súdu je uvedené, že navrhovateľ sa chcel zúčastniť len takého pojednávania, ktoré bude vedené nestranným sudcom a na nestrannom súde. Tým dal najavo, že pokiaľ tieto podmienky nie sú splnené u Okresného súdu Banská Bystrica, tak nie je právny dôvod, aby sa zúčastnil pojednávania okresného súdu, lebo nie je vedené nestranným sudcom a na nestrannom súde.

Ak za daných okolností okresný súd konal v neprítomnosti navrhovateľa, tak jeho procesný postup podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. bol v danom prípade správny. Postupom súdu prvého stupňa nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, pretože navrhovateľ mal možnosť sa pojednávania okresného súdu zúčastniť, pretože o termíne pojednávania včas vedel, pričom svoje právo účasti na pojednávaní okresného súdu nevyužil.

Rovnako je nedôvodný argument, že súd nepoučil účastníkov v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. pred tým, ako vo veci meritórne rozhodol. Poučenie súdu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. bolo obsiahnuté v uznesení, ktoré bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené. Takže o poučení zo strany okresného súdu a právnych dôsledkoch právny zástupca navrhovateľa vedel.

Na pojednávaní okresný súd oboznámil hlavný dôkaz, ktorý navrhol samotný navrhovateľ, a to exekučné spisy z pripojených spisov, z ktorých odvodzoval navrhovateľ nesprávny úradný postup a na základe toho uplatňoval náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Vykonal teda dôkaz pripojenými exekučnými spismi, teda dôkaz, ktorý navrhol samotný navrhovateľ, a ak na základe takto vykonaného dôkazu dospel k záveru, že nebol zistený nesprávny úradný postup okresného súdu v exekučnom konaní, tak vychádzal len z podkladu, ktorý bol navrhnutý navrhovateľom a z ktorého uvedené zistenie okresného súdu vyplýva, pričom ani krajský súd preskúmaním veci nezistil, že by skutkové a právne závery okresného súdu v tomto smere boli nesprávne.

V podanom odvolaní navrhovateľ taktiež vytýka okresnému súdu, že mal rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p., pretože ak odporkyňa nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k podanému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., bol dôvod na tento procesný postup. Tento argument navrhovateľa nie je dôvodný, nakoľko odporkyňa doručila súdu vyjadrenie, v ktorom uviedla rozsiahle procesné stanovisko k návrhu a uplatnenému nároku, ktoré bolo doručené aj právnomu zástupcovi navrhovateľa. Navrhovateľ teda o námietkach odporkyne proti uplatnenému nároku vedel. Neboli teda splnené podmienky pre procesný postup podľa ustanovenia § 153b O. s. p.

V danom štádiu konania sú už nepodstatné úvahy navrhovateľa v podanom odvolaní o nedostatku nestrannosti a nezáujatosti zákonného sudcu, a to s poukazom na to, že o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Banská Bystrica, teda aj v spojených veciach rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uvedenú otázku právoplatne vyriešil, pričom v rámci rozhodovania o námietke zaujatosti dospel krajský súd k záveru, že pre posudzovanie opodstatnenosti námietky zaujatosti v daných veciach bol právne významný len pomer toho sudcu, ktorý konal v exekučnej veci, ktorej sa namietaný nesprávny úradný postup týka. Pokiaľ bol navrhovateľ presvedčený, že krajský súd nesprávne rozhodol o námietke zaujatosti, mal možnosť podať proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v súlade s § 237 písm. g/ O. s. p. Najvyšší súd, ako súd dovolací, bol povolaný na poskytnutie ochrany základným právam navrhovateľa. Takýto záver zaujal Ústavný súd SR v rozhodnutí zo dňa 06. 02. 2013 č. k. 1ÚS 89/2013. Okrem toho poukazoval aj na nedostatok právomoci na preskúmanie sťažovateľových námietok zákonného sudcu, ktoré smerovali proti napadnutým rozhodnutiam krajského súdu v iných obdobných veciach.

Z vyššie uvedených dôvodov preto nepovažoval krajský súd odvolanie navrhovateľa za dôvodné, a preto rozhodnutie okresného súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojených veciach, tak ako sú uvedené vo výrokovej časti rozsudku krajského súdu, potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p. a odporkyni, ako v odvolacom konaní úspešnému účastníkovi, náhradu trov druhostupňového konania nepriznal, nakoľko táto si trovy odvolacieho konania v súlade s ustanovením §151 ods. 1 O. s. p. nevyčísľila a ani ich nežiadala priznať. Odvolací súd mal preto za to, že si trovy odvolacieho konania neuplatnila. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.